

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ๓ ชาว ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกโดยใช้นิทาน

ผู้วิจัย

นางสาวคณิศร ศักดิ์เจริญชัยกุล

รหัส ๕๗๑๗๔๑๓๒๑๐๒๗

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชาการปฏิบัติการสอนใน
สถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ ๒

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ศูนย์อุตรดิตถ์)

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ๓ ชาว ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกโดยใช้นิทาน

ผู้วิจัย

นางสาวคณิศร ศักดิ์เจริญชัยกุล

รหัส ๕๗๑๗๔๑๓๒๑๐๒๗

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชาการปฏิบัติการสอนใน
สถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ ๒

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ศูนย์อุตรดิตถ์)

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกโดยใช้นิทาน

ชื่อผู้วิจัย นางสาวคณิต ศักดิ์เจริญชัยกุล

ปีที่ทำวิจัย พ.ศ. ๒๕๖๒

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ของเด็กตั้งแต่เกิด อีกทั้งการสื่อสารของมนุษย์นั้นต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือซึ่งต้องใช้ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ฉะนั้นภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของทุกคน ดังเช่น เยาวภา เดชะคุปต์ (๒๕๒๘: ๔๘-๔๙) ได้แบ่งขั้นตอนการพัฒนาการทางภาษาของเด็กเป็น ๗ ระยะ แต่จะขอใช้ระยะที่สองดังนี้ ในระยะแรกๆจะเป็นการการออกเสียงคำนามต่างๆเป็นส่วนใหญ่เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นก แมว หมา ฯลฯ และคำคุณศัพท์ต่างๆที่เขารู้สึกและได้ยิน ซึ่งในวัยต่างๆเขาจะสามารถพูดได้ดังนี้ อายุ ๒ ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำ โดยจะสามารถใช้คำนามได้ประมาณ ๒๐ เพอร์เซ็นต์ อายุ ๓ ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นประโยคได้ อายุ ๔ ปี เด็กจะเริ่มใช้คำศัพท์ต่างๆและรู้จักการใช้คำเต็มหน้าและลงท้ายอย่างที่ใช้ผู้ใหญ่ใช้กัน

ซอมสกีและแมคเนลล์(McNeill, ๑๙๖๐;อ้างถึงใน ทรรษา นิลวิเชียร,๒๕๓๕;๒๐๖) เป็นความเชื่ออย่างแรงกล้า เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กว่า เด็กทุกคนเกิดมาโดยมีโครงสร้างทางภาษาศาสตร์อยู่ในตัวหรือติดตัวโดยกำเนิด ซึ่งได้แก่ โครงสร้างทางด้านความหมาย ประโยคและระบบเสียง ตามความเชื่อนี้ เด็กไม่จำเป็นต้องเรียนระบบของภาษา เด็กเพียงแต่ต้องค้นหาว่าระบบภาษาของตนเองเกี่ยวข้องกับภาษาสากลอย่างไร เด็กไม่ต้องเรียนรู้ว่าเราจะสามารถตั้งคำถามได้ แต่ต้องเรียนรู้ว่าเราจะตั้งคำถามอย่างไรหรือเรียนรู้ว่าจะใช้กลุ่มเสียงใด จะรวมกลุ่มเสียงเข้าด้วยกันอย่างไร โดยสรุปก็คือ เรียนรู้การใช้ภาษาของตนเองทั้งด้านความหมาย ประโยคและเสียง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาส่งเสริมทักษะการพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกโดยใช้นิทานเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางด้านภาษา ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยการจัดการกิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนชั้นนารัก /๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก ตำบลวังบาล อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนนักเรียน ๑๒ คน

กลุ่มตัวอย่างได้แก่เด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนชั้นนารัก /๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก ตำบลวังบาล อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนนักเรียน ๒ คน

ด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางด้านการอ่าน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ บัตรคำที่เด็กสนใจ ระยะเวลาในการทดลอง การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ทดลอง ๒๐ ครั้งๆละ ๑๐ - ๑๕ นาที

นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

๑.นิทาน หมายถึง เป็นนิทาน ๓ เรื่องที่ครูใช้ในการวิจัย คือ ๑ เรื่องสวัสดีจ๊ะ สวัสดี ๒ เรื่องขอโทษอย่าโกรธนะจ๊ะ ๓ เรื่องมาแปรงฟันพร้อมกันนะ

๒.ทักษะทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการอ่านของเด็กปฐมวัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- ๑.ความสำคัญของภาษา
- ๒.การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย
- ๓.พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
- ๔.ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา
- ๕.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของภาษา

ภาษาไทยเป็นภาษาที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีรากฐานมาจากออสโตรเอเชีย ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับภาษาจีน มีหลายคำที่ขอยืมมาจากภาษาจีน พ่อขุนรามคำแหงได้ประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๑๘๒๖ (คศ๑๒๘๓) มีพยัญชนะ ๔๔ ตัว (๒๑ เสียง), สระ ๒๑ รูป (๓๒ เสียง), วรรณยุกต์ ๕ เสียง คือ เสียงสามัญ เอก โท ตรี จัตวา ภาษาไทยดัดแปลงมาจากบาลี และ สันสกฤต คนไทยเป็นผู้ที่โชคดีที่มีภาษาของตนเอง และมีอักษรไทย เป็นตัวอักษร ประจำชาติ อันเป็นมรดกล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่าไทยเราเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมสูงส่งมาแต่โบราณกาลและยั่งยืนมาจนปัจจุบัน คนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษา ควรภาคภูมิใจที่ชาติไทยใช้ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติมากกว่า ๗๐๐ ปีแล้ว และจะยั่งยืนตลอดไป ถ้าทุกคนตระหนักในความสำคัญของภาษาไทย ภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ ภาษาเป็นสื่อใช้ติดต่อกันและทำให้วัฒนธรรมอื่นๆเจริญขึ้น แต่ละภาษามีระเบียบของตนแล้วแต่จะตกลงกันในหมู่ชนชาตินั้น ภาษาจึงเป็นศูนย์กลางยึดคนทั้งชาติ ดังข้อความ ตอนหนึ่งในพระราชนิพนธ์ในพระบาท สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่อง "ความเป็นชาติโดยแท้จริง" ว่า ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์แน่นแฟ้นกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใด ที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันหรือแน่นอเนียงไปกว่าภาษาเดียวกัน รัฐบาลทั้งปวงย่อมรู้สึกในข้อนี้อยู่ดี เพราะฉะนั้น รัฐบาลใดที่ต้องปกครองคนต่างชาติต่างภาษา จึงต้องพยายามตั้งโรงเรียนและออกบัญญัติบังคับ ให้ชนต่างภาษาเรียนภาษาของผู้ปกครอง แต่ความคิดเห็นเช่นนี้ จะสำเร็จตามปรารถนาของรัฐบาลเสมอก็หาไม่ได้ แต่ถ้ายังจัดการแปลง ภาษาไม่สำเร็จอยู่ตราบใด ก็แปลว่า ผู้พูดภาษากับผู้ปกครองนั้นยังไม่เชื่ออยู่ตราบนั้น และยังคงเรียกว่าเป็นชาติเดียวกันกับมหาชนพื้นเมืองไม่ได้ อยู่ตราบนั้น ภาษาเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในใจมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น" ดังนั้นภาษาก็เปรียบได้กับร้วของชาติ ถ้าชนชาติใดรักษาภาษาของตนไว้ได้ดี ให้บริสุทธิ์ ก็จะได้ชื่อว่า รักษาความเป็นชาติ คนไทยทุกคนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อความรู้สึกนึกคิดเท่านั้นยังไม่เพียงพอ ควรจะรักษาระเบียบความงดงามของภาษา ซึ่งแสดงวัฒนธรรม และ เอกลักษณ์ประจำชาติไว้อีกด้วย ดัง พระราชดำรัส สมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ตอนหนึ่งว่า "ภาษานอกจากจะเป็นเครื่องสื่อสารแสดงความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วโลก แล้วยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรม อารยธรรม และเอกลักษณ์ ประจำชาติอีกด้วย ไทยเป็นประเทศซึ่งมีขนบประเพณี ศิลปกรรมและภาษา ซึ่งเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล เราผู้เป็นอนุชนจึงควรภูมิใจ ช่วยกัน ผดุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่บรรพบุรุษได้อุตสาหะสร้างสรรค์ขึ้นไว้ให้เจริญสืบไป

การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย

เรียนรู้ภาษาในเด็กปฐมวัยเริ่มจากสิ่งที่คุ้นเคยและง่าย ๆ การที่เด็กเล็กๆเรียนรู้ภาษามีความเกี่ยวพันและเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางสมองเป็นอย่างยิ่ง การพัฒนาทางภาษาต้องสอดคล้องกับการพัฒนาทางสมอง ภาษาที่เด็กเกิดการเรียนรู้ต้องเป็นภาษาที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่เด็กคุ้นเคย ที่เป็นความฝัน และจินตนาการ ตลอดจนเด็กเกิดความภูมิใจในการเรียนรู้ภาษาที่สามารถอ่าน เขียน พูดได้ ในด้านสมองมีการพัฒนาโครงสร้างและหน้าที่ตามอายุ การพัฒนาสมองจะรวดเร็วอย่างยิ่งในวัยทารกและวัยเด็ก และค่อยๆลดลงในวัยผู้ใหญ่ สมองจะพัฒนาสมบูรณ์ในอายุหลังวัยสี่ปีไปแล้ว การเรียนรู้ของสมองมีเซลล์ประสาททำหน้าที่ในการรับรู้ เรียนรู้ จำ คิดและสั่งการ การกระทำของมนุษย์ประกอบด้วย

๑ เซลล์สมอง(cell body)

๒ สายใยประสาทรับข้อมูล(dendrite)

๓ สายใยประสาทส่งข้อมูล(axon)

ตามหลักการแพทย์หรือประสาทวิทยานั้นเซลล์สมองเป็นส่วนหนึ่ง之最ที่เล็กที่สุด และมีจำนวนมากเชื่อมต่อกัน สมองของเด็กแรกเกิดมีเซลล์สมองอยู่ประมาณ ๑ แสนล้านเซลล์ มีการเชื่อมต่อกันด้วยเครือข่ายที่เป็นเสมือนร่างแหของวงจรที่ใหญ่มาก เมื่อเซลล์สมองหนึ่งรับข้อมูล ก็จะเชื่อมต่อกับเซลล์สมองอื่นๆ มีการสร้างจุดเชื่อมต่อสัญญาณขึ้นในวงจรสมอง เป็นการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างการทำงานของสมองที่สำคัญ แม้ว่าเซลล์สมองของมนุษย์จะสามารถสร้างวงจรถึง ๒๕๐ ล้านล้านล้านวงจร แต่เซลล์สมองตายวันละประมาณ ๘๕๐๐๐ เซลล์ การตายของเซลล์สมองเนื่องมาจากความเสื่อมของตัวเซลล์เองความเสื่อมเนื่องมาจากภาวะสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อเซลล์ เช่น สารพิษ เชื้อโรคต่างๆ และความเสื่อมสลายเพราะเซลล์นั้นๆไม่ได้ใช้งานหรือไม่ได้ทำงาน เป็นต้น เซลล์ที่ทำงานย่อมมีข้อมูลส่งผ่านเชื่อมโยงกับเซลล์อื่นๆตลอดเวลา กระบวนการเหล่านี้แทนที่จะทำให้เซลล์เหนื่อยอ่อนล้าและตายกลับทำให้เซลล์มีชีวิตอยู่และทำงานต่อไป ที่กล่าวกันว่าเมื่อใช้งานเซลล์สมองจะรักษาเซลล์นั้นไว้หรือถ้าไม่ใช้ก็เท่ากับปล่อยให้ตายไปในที่สุด ดังนั้นการพัฒนาทางภาษาในเด็กปฐมวัยจึงจำเป็นต้องให้เด็กได้มีการสื่อสารในสังคมแวดล้อมเด็ก กระตุ้นให้เด็กได้ฟัง พูด ลองอ่าน ลองเขียน ในลักษณะที่ไม่มีความหมายก่อนเพื่อเป็นแรงจูงใจให้เด็กอยากจะทำ ไม่ควรให้เด็กเริ่มเรียนรู้ในลักษณะของหลักภาษา จากการสะกดคำ หรือต้องให้ถูกต้องอย่างเข้มงวดทุกครั้ง ภาษานับว่าเป็นการสื่อสารที่เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของเด็กเล็ก เด็กจะพัฒนามนุษย์สัมพันธ์และมีการติดต่อสัมพันธ์กันนั้น ภาษาจึงมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ของเด็กเล็ก การจัดการเรียนรู้ภาษาให้กับเด็กนั้นผู้ใหญ่ พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องคำนึงถึงและมีความตระหนักในเรื่องของการพัฒนาภาษาพร้อมกับความรู้ในเรื่องของสมองให้พร้อมกันไปด้วย ดังนี้

การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้นเรียนรู้ได้เร็วมากเพราะเซลล์สมองและการเชื่อมต่อของเซลล์สมองมีความพร้อมสูงมาก

กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กจะผ่านการฟัง กิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่เป็นการเล่นให้เด็กฟัง เล่านิทานให้เด็กฟัง และให้อ่านในเรื่องที่เด็กสนใจ

การให้เด็กเรียนรู้ภาษา สิ่งที่น่าสนใจให้เด็กได้เรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นคำ ประโยคต่างๆ ฯลฯ ดังกล่าวต้องมีความหมายต่อเด็กจึงจะเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมองของเด็กจะรับข้อมูลเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเด็กได้ประสบการณ์ที่เห็นภาพเรื่องราวต่างๆประกอบไปด้วย

สิ่งสำคัญของการพัฒนาการทางภาษาของเด็กเล็กจึงเป็นเรื่องที่ไม่ยากจนเกินไปสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครองที่อยากให้เด็กของเรามีพัฒนาการด้านภาษาทั้งภาษาแม่ของเรา หรือภาษาอื่นๆที่เราต้องการโดยอย่าลืมว่าสิ่งสำคัญคือการพัฒนาให้เด็กของเราสื่อสารและใช้ภาษาด้วยความมั่นใจ

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

พัฒนาการภาษาพูด มีลำดับขั้น ตั้งแต่วัยทารก จนถึงสิ้นสุดระยะวัยเด็กตอนต้น ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ขั้นปฏิบัติการสะท้อน (Reflexive Vocalization)การใช้ภาษาของเด็กในระยะนี้ คือ ตั้งแต่คลอดถึงอายุหนึ่งเดือนครึ่ง เป็นแบบปฏิบัติการสะท้อนเทียบเท่ากับภาษาหรือการสื่อความหมายของสัตว์ประเภทอื่นๆ เสียงนี้เป็นไปโดยอัตโนมัติและไม่มี ความหมายในขั้นแรก แต่เมื่ออายุราวหนึ่งเดือนล่วงแล้ว ทารกอาจเปล่งเสียงต่างกันได้ตามความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ ง่วง หิว ฯลฯ

ขั้นที่ ๒ ขั้นเล่นเสียง (Babbling Stage) อายุเฉลี่ยของทารกในขั้นนี้ ต่อจากขั้นที่ ๑ จนถึงอายุ

ราว ๘ เดือน อวัยวะในการเปล่งเสียงและฟังของทารก เช่น ปาก ลิ้น หู เริ่มพัฒนามากขึ้น เป็นระยะที่ทารกได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตนเอง สนุกและสนใจลองเล่นเสียง (Vocal Play) ที่ตนได้ยิน โดยเฉพาะเสียงของตนเอง แต่เสียงที่เด็กเปล่งก็ไม่มี ความหมายในเชิงภาษา ระยะนี้ทารกทุกชาติทำเสียงเหมือนกันหมด แม้เสียงที่เด็กเปล่งยังคงไม่เป็นภาษา แต่ก็มีความสำคัญในกระบวนการพัฒนาการพูด เพราะเป็นระยะที่เด็กได้ลองทำเสียงต่างๆทุกชนิด เปรียบเสมือนการซ้อมเสียงซอของนักสีซอก่อนการเล่นซอที่แท้จริง

ขั้นที่ ๓ ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage) ระยะนี้ทารกอายุประมาณ ๙ เดือน เขาเริ่มสนุกที่จะเลียนเสียงผู้อื่น นอกจากเล่นเสียงของตนเอง ระยะนี้ประสาทรับฟังพัฒนามากยิ่งขึ้น จนสามารถจับเสียงผู้อื่นพูดได้ถ้อยถวนยิ่งขึ้น ประสาทตาจับภาพการเคลื่อนไหวของริมฝีปากได้แล้ว จึงรู้จักและสนุกที่จะเลียนเสียงผู้อื่น ระยะนี้เขาเลียนเสียงของตัวเองน้อยลง การเลียนเสียงผู้อื่นยังผิดๆถูกๆและยังไม่สู้จะเข้าใจความหมายของเสียงที่เปล่งเลียนแบบผู้ใหญ่ เด็กหูหนวกไม่สามารถพัฒนาทางด้านภาษามาถึงขั้นนี้ ขั้นนี้เป็นระยะที่ทารกเริ่มพูดภาษาแม่ของตน

ขั้นที่ ๔ ขั้นเลียนเสียงได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (Echolalia) ระยะนี้ทารกอายุประมาณ ๑ ขวบ ยังคงเลียนเสียงผู้ที่แวดล้อมเขา และทำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น เลียนเสียงตัวเองน้อยลง แต่ยังรู้ความหมายของเสียงไม่แจ่มแจ้งนัก

ขั้นที่ ๕ ขั้นเห็นความหมายของเสียงที่เด็กเลียน (True Speech) ระยะนี้ทารกอายุตั้งแต่ ๑ ขวบขึ้นไป ความจำ การใช้เหตุผล การเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ทารกได้รู้เห็นพัฒนาขึ้นแล้ว เช่น เมื่อเปล่งเสียง “แม่” ก็รู้ว่าคือ ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ดูแลตน การพัฒนามาถึงขั้นนี้เป็นไปอย่างบังเอิญ (ไม่ได้ตั้งใจ) แต่ต่อมาจากการได้รับการตอบสนองที่พอใจและไม่พอใจ ทำให้การเรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและความหมายก้าวหน้าสืบไป ในระยะแรก เด็กจะพูดคำเดียวก่อน ต่อมาจึงจะอยู่ในรูปวลีและรูปของประโยค ตั้งแต่ยังไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ไปจนถึงถูกหลักไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ นักภาษาศาสตร์ได้ทำ การวิจัยทางเด็กที่พูดภาษาต่างๆทั่วโลก เห็นพ้องต้องกันว่า พัฒนาการทางภาษาตั้งแต่ขั้นที่หนึ่งถึงห้าข้างต้นอยู่ในระยะวัยทารก ส่วนระยะที่เด็กเข้าใจภาษาและใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติเหมือนผู้ใหญ่ นั้น อยู่ในระยะเด็กตอนต้นหรือช่วงปฐมวัยนั่นเอง ซึ่งพัฒนาการทางภาษาที่น่าสนใจก็คือ ความยาวของประโยค ยิ่งเด็กโตขึ้นก็จะยิ่งสามารถพูดได้ประโยคยาวขึ้น ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความสามารถทางการใช้ภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ หากจะพิจารณารูปแบบของพัฒนาการทางภาษาในรูปแบบเชิงพลวัตกรรม สามารถอธิบายเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยแบ่งออกได้เป็น ๗ ระยะ ดังนี้ คือ

๑. ระยะปะปะ (Random Stage) อายุตั้งแต่แรกเกิดถึง ๖ เดือน ในระยะนี้พบว่าเด็กมีการเปล่งเสียงอย่างไม่มี ความหมาย

๒. ระยะแยกแยะ (Jargon Stage) อายุ ๖ เดือน ถึง ๑ ปี ในระยะนี้เด็กจะเริ่มแยกแยะเสียงที่เขาได้ยิน ในสภาพแวดล้อมและแสดงอาการจดจำเสียงที่ได้ยินได้ เด็กจะรู้สึกพอใจถ้าหากเปล่งเสียงแล้วได้รับการตอบสนองทางบวก

๓. ระยะเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ ๑ ถึง ๒ ปี เด็กวัยนี้สนใจและเริ่มเลียนแบบ เสียงของเด็กที่เปล่งจะเริ่มมีความหมายและแสดงกิริยาตอบสนองการได้ยินเสียงของผู้อื่น

๔. ระยะขยาย (The Stage of Expansion) อายุ ๒ ถึง ๔ ปี เด็กวัยนี้จะเริ่มหัดพูดเป็นคำๆ ระยะแรกจะเป็นการพูดโดยเรียกชื่อคำนาม เรียกชื่อคนที่อยู่รอบข้าง สิ่งของต่างๆที่อยู่รอบตัว รวมทั้งคำคุณศัพท์ที่เด็กได้ยินผู้ใหญ่พูดกัน

๕. ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ ๔ ถึง ๕ ปี การรับรู้และการสังเกตของเด็กวัยนี้ดีขึ้นมาก ทำให้เด็กได้สังเกตการณ์ใช้ภาษาของบุคคลที่อยู่รอบข้าง และนำมาทดลองใช้ประสบการณ์ที่เด็กได้รับ เช่น การฟังนิทาน ดูรายการโทรทัศน์ เป็นต้น

๖. ระยะตอบสนอง (Responding Stage) อายุ ๕ ถึง ๖ ปี พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยนี้จะเริ่มสูงขึ้น

เพราะเด็กจะเริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล เด็กได้พัฒนาคำศัพท์เพิ่มขึ้น รู้จักการใช้ประโยคอย่างเป็นระบบตามหลักไวยากรณ์ การใช้ภาษามีแบบแผนมากขึ้น

๗. ระยะสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุตั้งแต่ ๖ ปีขึ้นไป เด็กจะพัฒนาความสามารถทางภาษาได้สูงขึ้น สามารถจดจำสัญลักษณ์ทางภาษาได้มากขึ้น สำหรับด้านการพูด สามารถใช้ถ้อยคำที่เป็นสำนวน หรือคำที่มีความหมายลึกซึ้งได้ระยะของพัฒนาการทางภาษาแสดงให้เห็นว่า ก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำแรกออกมา เช่น “แม่” “ป้อ” ฯ จนกระทั่งสามารถพูดเป็นประโยคได้นั้น เด็กต้องผ่านกระบวนการสำคัญของพัฒนาการหลายขั้นตอน ทักษะทางภาษาขั้นแรกของเด็ก คือ การร้องไห้ แม้ว่าระยะแรกเด็กจะยังไม่สามารถพูดได้ แต่ไม่ใช่ว่าจะเป็นช่วงเวลาของการสูญเสียเปล่า แต่เด็กกำลังฝึกการควบคุมกล้ามเนื้อปากและลิ้นให้ทำงานประสานกัน สังเกตเห็นได้จากทารกแบเบาะจะอ้าปาก ขยับปากบ่อยครั้ง รวมถึงแลบลิ้น เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพูดในอนาคต ทักษะสำคัญอย่างหนึ่งของเด็กก่อนการพูด คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งกระบวนการนี้ เด็กเรียนรู้ตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต และเมื่อเด็กอายุประมาณ ๓ เดือน เด็กก็สามารถใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ โดยอาจใช้วิธีการทำเสียงต่างๆประกอบ จากนั้นเมื่อเด็กโตขึ้น พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กก็จะเพิ่มมากขึ้น ทั้งในด้านการพูด การเรียนรู้คำศัพท์ เป็นต้น

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา

๑. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (the autism theory หรือ autistic) ทฤษฎีนี้ถือว่าเป็นการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเรียนเสียงอันเนื่องมาจากการพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โม่รวอร์ (mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟังและความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงของผู้อื่นและเสียงของตนเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการทางภาษา

๒. ทฤษฎีการเลียนแบบ (the imitation theory) เลวิส (lewis) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นเกิดจากการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดจากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง

๓. ทฤษฎีเสริมแรง (reinforcement theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ไรน์โกลด์ (rhiengold) และคณะศึกษาพบว่า เด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัล หรือได้รับการเสริมแรง

๔. ทฤษฎีการรับรู้ (motor theory of perception) ลิบอร์แมน (liberman) ตั้งสมมุติฐานไว้ว่าการรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเรา พูดด้วยการทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำกับตนเอง หรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

๕. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (babble buck) ซึ่ง ธอร์นไคค์ (thordike) เป็นผู้คิดโดยอธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เผอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับ เสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้การเสริมแรงทันที ด้วยวิธีนี้จึงทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษา

๖. ทฤษฎีชีววิทยา (biological theory) เลนเนเบอร์ก (lenneberg) เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ขึ้นอยู่กับอวัยวะในการเปล่งเสียง เด็กจะเริ่มส่งเสียงอ้อแอ้ และพูดได้ตามลำดับ

๗. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (mother reward theory) ดอลลาร์ด (Dollard) และมิลเลอร์ (miller) เป็นผู้คิดทฤษฎีนี้โดยย่ำเกี่ยวกับบทบาทของแม่ของเด็กในการพัฒนาภาษาของเด็กว่าภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกนั้นเป็นอิทธิพลที่ทำให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก จากการศึกษาทฤษฎีและกระบวนการ

เรียนภาษาดังกล่าว จะได้ว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยจะต้องผ่านกระบวนการพัฒนาการเป็นขั้นตอน เด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวในลักษณะที่เลียนแบบหรือลอกเลียน การเฝ้าและการได้รับแรงเสริมจากคนใกล้ชิดจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา ได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนพัฒนาการทางการศึกษา

โลแกน และ โลแกน ได้แบ่งพัฒนาการทางภาษาออกเป็น ๗ ขั้นตอนดังนี้

๑. ระยะเปปะ (stage หรือ prelinguistic) อายุแรกเกิดถึง ๖ เดือน ในระยะนี้เป็นระยะที่เด็กนี้เป็นระยะที่เด็กจะเปล่งเสียงดัง ๆ ที่ยังไม่มีความหมาย การเปล่งเสียงของเด็กก็เพื่อบอกความต้องการของเขา และเมื่อได้รับการตอบสนองเขาจะรู้สึกพอใจ

๒. ระยะแยกแยะ (jargon stage) อายุ ๖ เดือน ถึง ๑ ปี เด็กจะสามารถแยกแยะเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยินและเด็กจะรู้สึกพอใจที่จะได้ส่งเสียงและถ้าเสียงใดที่เขาเปล่งได้รับการตอบสนองในทางบวก เขาก็จะเปล่งเสียงนั้นซ้ำอีกในบางครั้งเด็กจะเลียนเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่มีคนคุยกับเขา

๓. ระยะเลียนแบบ (Imitation stage) อายุ ๑ - ๒ ขวบ ในระยะนี้เด็กจะเริ่มเลียนเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยิน เช่น เสียงของพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่มี ความหมายจะค่อย ๆ หายไปและเด็กจะเริ่มรับฟังเสียงที่ได้รับการตอบสนองซึ่งนับว่าพัฒนาการทางภาษาจะเริ่มต้นอย่างแท้จริงที่ระยะนี้

๔. ระยะขยาย (the stage of expansion) อายุ ๒-๔ ขวบ ในระยะนี้เด็กจะหลุดพ้นโดยจะเริ่มจากการหัดเรียกชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว เขาจะเริ่มเข้าใจถึงการใช้อยู่ใช้สัญลักษณ์ ในการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นการสื่อความหมายในโลกของผู้ใหญ่ การพูดของเด็กใน

ระยะแรก ๆ จะเป็นการออกเสียงคำนามต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นก แมว หมา ฯ ล ฯ และ คำคุณศัพท์ต่าง ๆ ที่เขาเห็น รู้จักและได้ยิน ซึ่งในวัยต่าง ๆ เขาจะสามารถพูดได้ดังนี้

- อายุ ๒ ขวบ เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำโดยจะสามารถใช้คำนามได้ ๒๐ %

- อายุ ๓ ขวบ เด็กจะเริ่มพูดเป็นประโยคได้

- อายุ ๔ ขวบ เด็กจะเริ่มใช้คำศัพท์ต่าง ๆ และรู้จักการใช้คำเติมหน้า และลงท้ายอย่าง ผู้ใหญ่ใช้กัน

๕. ระยะโครงสร้าง (structure stage) อายุ ๔-๕ ขวบ ระยะนี้เด็กจะเริ่มพัฒนาความสามารถในการรับรู้และการสังเกต เด็กจะเริ่มเล่นสนุกกับคำและประโยคของตนเองโดยอาศัยการผูกจากคำวลี และประโยคที่เขาได้ยินคนอื่น ๆ พูด เด็กจะเริ่มคิดกฎเกณฑ์ในการประสมคำ และหาความหมายของคำและวลี โดยเด็กจะเริ่มรู้สึกสนุกกับการเปล่งเสียง โดยเขาจะเล่นเป็นเกมกับเพื่อน ๆ หรือสมาชิกในครอบครัว

๖. ระยะตอบสนอง (responding stage) อายุ ๕-๖ ขวบ ในระยะนี้ ความสามารถในการคิดและพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะสูงขึ้น เขาจะเริ่มพัฒนาภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นแบบแผนมากขึ้น และใช้ภาษาเหล่านั้นกับสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวการพัฒนาทางภาษาของเด็กในวัยนี้จะเริ่มต้นเมื่อเขาเข้าเรียนในชั้นอนุบาล โดยเด็กจะเริ่มใช้ไวยากรณ์อย่างง่าย ๆ ได้ รู้จักใช้คำที่เกี่ยวข้องกับบ้านและโรงเรียน ภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อความหมายในระยะนี้จะเกิดขึ้นจากสิ่งที่เขามองเห็นและรับรู้

๗. ระยะสร้างสรรค์ (creative stage) อายุ ๖ ปีขึ้นไปในระยะนี้ได้แก่ ระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน เด็กจะเล่นสนุกกับคำ และหาวิธีสื่อความหมายด้วยตัวเลข เด็กในระยะนี้จะพัฒนาวิเคราะห์และสร้างสรรค์ ทักษะในการสื่อความหมายโดยใช้ถ้อยคำ สำนวนการเปรียบเทียบและภาษาที่พูดที่เป็นนามธรรมมากขึ้น และเขาจะรู้สึกสนุกกับการแสดงความคิดเห็นโดยการพูดและการเขียน

ราตรี ทองสวัสดิ์ กล่าวว่า ภาษาของเด็กประกอบด้วย ๔ ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ ทักษะทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับเด็กดังนี้

- การฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่มีผลต่อการพูด อ่าน และเขียน จากการศึกษาของแพทย์พบว่าเด็กฟังเป็นตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาการฟังจึงมีความสำคัญต่อเด็ก เด็กที่อยู่ท่ามกลางความอบอุ่นมีคนพูดคุยอยู่ด้วยเสมอ ๆ การฟังจะพัฒนาขึ้น

- การพูด เด็กเล็ก ๆ จะฟังคนอื่นพูดก่อนแล้วจึงเรียนรู้ที่จะออกเสียงการพูดของเด็กจะเป็นไปตามขั้นตอนของพัฒนาการโดยเด็กจะพูดได้น้อยคำ แล้วจึงค่อย ๆ พูดได้มากขึ้น ๆ ตามลำดับ จนกระทั่งสามารถเล่าเรื่องราวหรือสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่น

- การอ่านจะมีประโยชน์ต่อเด็กเมื่อเด็กอ่านแล้วเข้าใจ ก่อนที่เด็กจะอ่านหนังสือได้นั้นเด็กควรมีพื้นฐานที่จำเป็นต่อการอ่าน ได้แก่ ความสนใจการอ่าน สามารถจำรูปของคำและเสียงได้ หมายความว่ารู้ความหมายของคำ ตลอดจนฝึกพูดเป็นประโยคได้ มองเห็นความเหมือน ความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนพยัญชนะ และเสียง รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ ทราบว่าคำไหนหมายถึงสิ่งใดและสิ่งที่ควรคำนึง คือ สิ่งที่ได้ก่อน ควรมีความหมายต่อเด็ก และการสร้างความรู้สึที่ดีต่อการอ่าน ดังนั้นการสอนอ่านแก่เด็กควรเป็นไปตามขั้นตอน การอ่านหากทำได้ดีจะมีผลต่อการเขียนด้วย

- การเขียน ความสามารถในการเขียนจะเป็นไปตามพัฒนาการในวัยนั้น การให้เด็กเขียนควรจะต้องเป็นไปตามระดับความสามารถในวัยนั้น ๆ เช่น

อายุ ๑ - ๑ ๑/๒ ขวบ เด็กจะสามารถกำสิ่งที่เป็นแท่งขีดเขียนได้แต่ไม่เป็นรูปร่าง

อายุ ๑ ๑/๒ - ๒ ขวบ ขีดเขียนเป็นเส้นยุง ๆ ได้

อายุ ๒ - ๓ ขวบ ขีดเป็นวง ๆ ได้แต่ไม่สมบูรณ์

อายุ ๓ - ๔ ขวบ ขีดกากบาทและสี่เหลี่ยมตามแบบได้

อายุ ๔ - ๕ ขวบ วาดรูปคนมีอวัยวะ ๓- ๔ ส่วนได้

อายุ ๕ - ๖ ขวบวาดรูปคนโดยมีส่วนสำคัญ ๖ ส่วนได้ และวาดรูปสามเหลี่ยม ขนมเปียกปูนที่มีมุมแหลมอยู่ในแนวตั้งได้ มาถึงขั้นนี้เด็กจะมีความพร้อมที่จะเขียนหนังสือได้ ซึ่งแสดงว่าเด็กมีคุณสมบัติในการใช้มือหรือกล้ามเนื้อเล็กขีดเขียนไปในทิศทางที่ต้องการ ตาสามารถมองเห็นความเหมือน ความแตกต่าง ของสิ่งต่าง ๆ มือและตาทำงาน สัมพันธ์กันได้และมีความจำดี เมื่อเด็กมีความพร้อมก็จะเขียนหนังสือด้วยใจ ไม่ต้องถูกบังคับ ขู่เข็ญ เด็กจะเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนหนังสือไปด้วย จะเห็นได้ว่า พัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ๔ ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาของเด็กจะพัฒนาได้ดี จากการมีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งแวดล้อม และได้รับแรงเสริมทางบวกจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาและการมีปฏิสัมพันธ์ต่อเด็กอย่างสม่ำเสมอ เช่นการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง การสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ การแสดงบทบาทสมมติ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาทางภาษาของเด็กเจริญงอกงามไปได้ด้วยดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณิษา หาคูณ อรุมา เจริญสุขและ กุลยา ตันติผลาชีวะ (๒๕๕๖) การส่งเสริมพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมหนังสือนิทาน

ผลการวิจัยพบว่า

๑.ศึกษาพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมหนังสือนิทาน ก่อนการทดลองระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง มีค่าคะแนนเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๑ มีค่าเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นก่อนการทดลอง การสังเกต ครั้งที่ ๑, ๒, ๓ และการสังเกตครั้งที่ ๔ มีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ๕.๓๕, ๑๑.๑๐, ๑๓.๗๕, ๑๔.๗๖ และ๑๕.๖๕ตามลำดับ

๒.การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมหนังสือนิทานก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ มีค่าระดับพัฒนาการร้อยละ ๖๔.๓๘

ศุภมาส จีรกออบสกุล สุทธาภา โชติประดิษฐ์ และสพลณภัทร์ ศรีแสนรงค์ (๒๕๕๘) ทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกัน

ผลการวิจัยพบว่า

๑.ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะการอ่านร้อยละ ๖๓.๔๖ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะการอ่านร้อยละ ๙๑.๔๖ เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๒๘

๒.ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะทางด้านการเขียนร้อยละ ๕๘.๓๓ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะการเขียนร้อยละ ๙๐ เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖๗

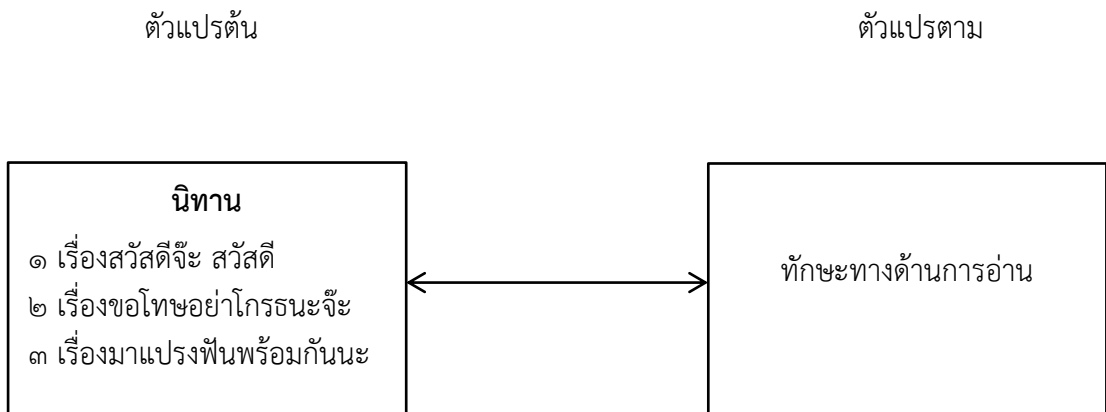
๓.ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ ๔๒.๒๘ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ ๘๗.๐๔ เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๗๖

๔.ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ ๕๖.๖๖ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนร้อยละ ๘๖.๘๐ เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ ๓๐.๑๔

๕.การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะการอ่านร้อยละ ๖๓.๔๖และมีทักษะทางด้านการเขียนร้อยละ ๕๘.๓๓ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีทักษะภาษาด้านการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๑.๔๖ และทักษะทางภาษาด้านการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๐ โดยเด็กปฐมวัยมีทักษะทางด้านภาษาด้านการอ่านสูงกว่าทักษะทางด้านภาษาด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ ๑.๔๖

๖.การเปลี่ยนแปลงความสนใจในการอ่านและความสนใจในการเขียน ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านร้อยละ ๔๒.๒๘ และความสนใจในการเขียนร้อยละ ๕๖.๖๖ หลังการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานร่วมกันเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านเพิ่มขึ้นร้อยละ ๘๗.๐๔ และความสนใจในการเขียนเพิ่มขึ้นร้อยละ ๘๖.๘๐ โดยเด็กปฐมวัยมีความสนใจในการอ่านสูงกว่าความสนใจในการเขียนคิดเป็นร้อยละ ๐.๒๔

ดังนั้นในการศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านโดยยึดคำที่เด็กสนใจ ผู้ศึกษาได้กำหนดตัวแปรที่ศึกษาดังต่อไปนี้

ตัวอย่างแผนภาพกรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หลังจากการใช้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน เด็กมีทักษะทางด้านภาษาเพิ่มขึ้น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านโดยยึดคำที่เด็กสนใจ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

๑. กลุ่มเป้าหมาย
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
๓. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑.กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายได้แก่เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลนำรัก/๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก จำนวน ๒ คน

๒.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ๒.๑ แผนการจัดประสบการณ์ ๓ แผน
- ๒.๒ ชุดนิทานประกอบด้วย ๓ เรื่อง
 - ๑ เรื่องสวัสดีจ๊ะ สวัสดี
 - ๒ เรื่องขอโทษอย่าโกรธนะจ๊ะ
 - ๓ เรื่องมาแปร่งฟันพร้อมกันนะ
- ๒.๒ แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย

๓. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

๑. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์และการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย

๒. ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์

๓. สร้างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน ๓ แผน แต่ละแผนใช้ระยะเวลา ๑๐-๑๕ นาที ในการจัดกิจกรรม ในระยะเวลา ๓ สัปดาห์

๔. นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องค่า IOC จำนวน ๓ ท่าน ดังมีรายนามต่อไปนี้

๑. นางวาสนา ชาววิวัฒน์	ครุศศ.๒	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเล่าลือเก่า
๒. นางสาววะลี แซ่เถา	ครุศศ.๒	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก
๓. นางสาวปาริชาติ ทรงสวัสดิ์วงศ์	ครุศศ.๒	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก
๕. ลงคะแนนประเมินว่าข้อความที่แสดงนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่ โดยกำหนดคะแนน		

เป็น

+๑ หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

-๑ หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

๐ หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

๖. นำคะแนนที่ได้จากการลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง ๓ ท่าน มาหาค่าความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ ซึ่งต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ ๐.๕ ซึ่งพบว่าแบบประเมินมีค่า IOC อยู่ระหว่างตั้งแต่ ๑.๐๐ จำนวน ๕ ข้อ

๗. หลังจากตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงแล้วผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์จำนวน ๓ แผน ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒ คน ในวันที่ ๗ มกราคม-๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ รวม ๓ สัปดาห์ ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ช่วงในช่วงเช้า เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. -๐๙.๑๕ น.

๘. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด โดยการใช้ชุดนิทาน

กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน ๒ ข้อ โดยตั้งเกณฑ์การประเมินคุณภาพไว้ ๓ ระดับดังนี้

ระดับคุณภาพ ๓ = ๓ คะแนน

ระดับคุณภาพ ๒ = ๒ คะแนน

ระดับคุณภาพ ๑ = ๑ คะแนน

๙. นำแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด ชุดนิทานให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องค่า IOC จำนวน ๓ ท่าน ลงคะแนนประเมินว่าข้อความที่แสดงนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมโดยกำหนดคะแนนเป็น

+๑ หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

-๑ หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

๐ หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการทดลองและการสังเกต กลุ่มเป้าหมายได้แก่เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล น่ารัก/๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก จำนวน ๒ คน โดยใช้วิธีการบันทึกพฤติกรรม

๑. ผู้วิจัยทำการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน ๓ แผน ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒ คน ในวันที่ ๗ มกราคม-๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ รวม ๓ สัปดาห์ ใน

กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ช่วงในช่วงเช้า เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น. ซึ่งในแต่ละแผนจะทำการเล่นนานให้เด็กฟังทุกวันจันทร์ พุธ และวันศุกร์ จากนั้นสังเกตและประเมินพฤติกรรมการอ่านของเด็กสัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ดังตาราง

แผนการเรียนรู้ที่ ๑ นิทาน เรื่องสวัสดีจ๊ะ สวัสดี				
สัปดาห์ที่	วัน	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
๑	จันทร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	พุธ	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	ศุกร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

แผนการเรียนรู้ที่ ๒ นิทาน เรื่องขอโทษอย่าโกรธนะจ๊ะ				
สัปดาห์ที่	วัน	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
๒	จันทร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	พุธ	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	ศุกร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

แผนการเรียนรู้ที่ ๓ นิทาน เรื่องมาแปร่งฟันพร้อมกันนะ				
สัปดาห์ที่	วัน	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
๓	จันทร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	พุธ	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
	ศุกร์	กิจกรรมเล่านิทานและพัฒนาทักษะการอ่าน	๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๕ น.	แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการสอนจนครบ ๓ แผนแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสังเกตการณ์อ่าน จำนวน ๒ ข้อ ที่ได้ทำการสังเกตและกรอกคะแนนไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าร้อยละ และที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒ คน ในวันที่ ๗ มกราคม-๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อหาค่าร้อยละ

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

- ค่าเฉลี่ย
- ค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกโดยใช้นิทาน ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมและประเมินค่าคะแนน จำนวน ๓ สัปดาห์ มีรายการประเมิน ๒ รายการดังนี้

๑. การอ่านตาม

๒. การออกเสียง

โดยมีคะแนนเต็ม ๓ คะแนน ดังนั้นเด็กจะมีคะแนนสำหรับการปฏิบัติ ๒ รายการต่อวันมีคะแนนเต็ม ๖ คะแนน ใน ๑ สัปดาห์จะมีการประเมินเด็ก ๓ ครั้ง คือทุกวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เมื่อเด็กปฏิบัติครบ ๑ สัปดาห์หรือปฏิบัติกิจกรรมครบ ๓ วัน คะแนนรวมจึงเป็นสัปดาห์ละ ๑๘ คะแนน ผู้วิจัยจึงนำคะแนนในแต่ละสัปดาห์ของเด็กทุกคนมาแสดงเป็นคะแนนรวมจำนวน ๓ สัปดาห์ดังนี้

เลขที่	คะแนนรวมแต่ละสัปดาห์		
	สัปดาห์ที่ ๑	สัปดาห์ที่ ๒	สัปดาห์ที่ ๓
๑	๑๒	๑๔	๑๖
๒	๑๑	๑๔	๑๗
รวม	๒๓	๒๘	๓๓
ค่าเฉลี่ย	๑๑.๕	๑๔	๑๖.๕
ร้อยละ	๖๔	๗๘	๙๒

จากตารางแสดงค่าคะแนนการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัยใน ๓ สัปดาห์เป็นการเก็บคะแนนจากกลุ่มเป้าหมาย ๒ คน ที่เป็นเด็กปฐมวัยในชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิกมีรายการประเมิน ๒ รายการคือ ๑. การอ่านตาม ๒. การออกเสียง เด็กมีคะแนนจากผลการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานรายสัปดาห์ ตลอด ๓ สัปดาห์ มีค่าร้อยละแสดงความก้าวหน้าจาก ๖๖,๗๘ และ ๙๒ ตามลำดับ

การสะท้อนผลการเรียนรู้

ความเห็นของครู/บทบาทที่ผู้เรียน ครู ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้เรียนรู้จากกระบวนการวิจัย งานวิจัยนี้เกิดขึ้นจากการที่ครูปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนแล้วพบว่า มีเด็ก ๒ คน มีปัญหาในเรื่องของการอ่าน ดังนั้นครูจึงนำปัญหาที่พบมาทำการวิจัยโดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาทางการอ่านของเด็กที่พบว่ามีปัญหา

จากผลการวิจัยพบว่า การใช้นิทานในการแก้ปัญหาทักษะภาษาทางการอ่านนั้น เด็กให้ความสนใจเป็นอย่างมากพัฒนาทักษะภาษาทางการอ่านได้ดีตามลำดับและต่อเนื่อง

ดังนั้นการพัฒนาทักษะภาษาทางการอ่านของเด็กปฐมวัย เป็นทักษะที่จำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการอยู่ร่วมกันในสังคม การที่เด็กจะมีทักษะใดๆ ได้ดีนั้นเด็กจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมที่เด็กให้ความสนใจตอบสนองความต้องการของเด็ก

กิจกรรมมีความแปลกใหม่และเหมาะสมกับวัย จึงจะสามารถช่วยให้เด็กมีทักษะในเรื่องนั้นๆได้เป็นอย่างดีและเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์สำหรับผู้สนใจจะนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัยต่อไป ตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

๑. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่พบ

๑.๑ เป็นข้อมูลประกอบการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะภาษาทางการอ่านของเด็กปฐมวัย

๑.๒ เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาทางการอ่านของเด็กปฐมวัย

๑.๓ การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน ควรเพิ่มเวลาและนิทาน ในแต่ละครั้งที่จัดกิจกรรม

๒. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

๒.๑ ควรพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กให้ครบทั้ง ๔ ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

ภาคผนวก
เครื่องมือวิจัย

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย				
ที่	รายการประเมิน/พฤติกรรม	ระดับพัฒนาการ		
๑	การอ่านตาม	๓	๒	๑
๒	การออกเสียง			
	รวม			
	ค่าร้อยละ			

๑. การอ่านตาม

ระดับ ๓ หมายถึง เด็กสามารถอ่านคำศัพท์ได้ชัดเจน

ระดับ ๒ หมายถึง เด็กสามารถอ่านคำศัพท์ได้แต่ไม่ชัดเจน

ระดับ ๑ หมายถึง เด็กไม่สามารถอ่านคำศัพท์ได้

๒. การออกเสียง

ระดับ ๓ หมายถึง เด็กออกเสียงคำศัพท์ได้ชัดเจน

ระดับ ๒ หมายถึง เด็กออกเสียงคำศัพท์ได้แต่ไม่ชัดเจน

ระดับ ๑ หมายถึง เด็กออกเสียงคำศัพท์ไม่ได้

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก

สัปดาห์ที่ ๑ วันที่ ๗, ๙, ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

กิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน

ลำดับที่/วัน	จันทร์		พุธ		ศุกร์		รวม
	พฤติกรรมการอ่าน						คะแนนเต็ม ๑๘
	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	คะแนนที่ได้
๑	๑	๒	๒	๒	๒	๓	๑๒
๒	๒	๑	๒	๒	๒	๒	๑๑
รวม	๓	๓	๔	๔	๔	๕	
ค่าเฉลี่ย	๑๑.๕						
ร้อยละ	๖๔						

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย
 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก
 สัปดาห์ที่ ๒ วันที่ ๑๔ ,๑๖, ๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒
 กิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน

ลำดับที่/วัน	จันทร์		พุธ		ศุกร์		รวม
	พฤติกรรมการอ่าน						คะแนนเต็ม ๑๘
	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	คะแนนที่ได้
๑	๒	๒	๓	๒	๓	๒	๑๔
๒	๒	๒	๓	๒	๓	๒	๑๔
รวม	๔	๔	๖	๔	๖	๔	
ค่าเฉลี่ย	๑๔						
ร้อยละ	๗๘						

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย
 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านทับเบิก
 สัปดาห์ที่ ๓ วันที่ ๒๑ ,๒๓, ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒
 กิจกรรมการพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้นิทาน

ลำดับที่/วัน	จันทร์		พุธ		ศุกร์		รวม
	พฤติกรรมการอ่าน						คะแนนเต็ม ๑๘
	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	การอ่านตาม	การออกเสียง	คะแนนที่ได้
๑	๓	๒	๓	๒	๓	๓	๑๖
๒	๓	๒	๓	๓	๓	๓	๑๗
รวม	๖	๔	๖	๕	๖	๖	
ค่าเฉลี่ย	๑๖.๕						
ร้อยละ	๙๒						

รายการอ้างอิง

www.google.com

ภาพขณะดำเนินการวิจัย

แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ ที่ ๑

๑. ชื่อเรื่อง สวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์ (กิจกรรมเสริมประสบการณ์ การเล่านิทาน)

๒. จุดประสงค์

๑. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
๒. อ่านคำสั้นๆ ได้ชัดเจน
๓. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข

๓. สารสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องสวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์ ช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

๔. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

๑. ครูร้องเพลง สวัสดิ์ ให้เด็กฟัง ๒ รอบ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง สวัสดิ์ วันนี้พบกัน สุขใจพลันฉันได้พบเธอ ไอลันลา ไอลันลา ลันลา ไอลันลา ไอลันลา ลันลา
๒. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง สวัสดิ์ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ๒ รอบ

ขั้นสอน

๓. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องสวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์
 - ๓.๑ เด็กๆ ต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - ๓.๒ เด็กๆ จะถามให้ยกมือขึ้น
๔. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องสวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์ ให้เด็กฟังพร้อมชี้ภาพประกอบ
๕. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กอ่านตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
๖. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องสวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์ โดยใช้คำถามดังนี้
 - ๖.๑ ในนิทานเรื่อง สวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์ เมื่อพบผู้ใหญ่ เด็กๆ ควรจะทำอย่างไร

ขั้นสรุป

๗. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง สวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์

๕. สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงสวัสดิ์
๒. นิทานเรื่อง สวัสดิ์จ๊ะ สวัสดิ์

๖. การประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ ที่ ๒

๑. ชื่อเรื่อง ขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ (กิจกรรมเสริมประสบการณ์ การเล่านิทาน)

๒. จุดประสงค์

๑. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
๒. อ่านคำสั้นๆ ได้ชัดเจน
๓. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข

๓. สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ ช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

๔. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

๑. ครูร้องเพลง ศูนย์พัฒนาของเราน่าอยู่ ให้เด็กฟัง ๒ รอบ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ศูนย์พัฒนาของเราน่าอยู่ ครูจูงใจดีทุกวัน เด็กๆก็ไม่ชุกชอน เราทุกคนชอบมาอยู่ศูนย์ ชอบมาๆอยู่ศูนย์
๒. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง ศูนย์พัฒนาของเราน่าอยู่ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ๒ รอบ

ขั้นสอน

๓. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ
 - ๓.๑ เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - ๓.๒ เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
๔. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ ให้เด็กฟังพร้อมชี้ภาพประกอบ
๕. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กอ่านตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
๖. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ โดยใช้คำถามดังนี้
 - ๖.๑ ในนิทานเรื่อง ขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ เมื่อเด็กๆวิ่งชนเพื่อนเด็กควรจะทำอย่างไร

ขั้นสรุป

๗. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง ขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ

๕. สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงศูนย์พัฒนาของเราน่าอยู่
๒. นิทานเรื่อง ขอโทษ อย่าโกรธนะจ๊ะ

๖. การประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ ที่ ๓

๑. ชื่อเรื่อง มาแประงฟันพร้อมกันนะ (กิจกรรมเสริมประสบการณ์ การเล่านิทาน)

๒. จุดประสงค์

๑. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
๒. อ่านคำสั้นๆ ได้ชัดเจน
๓. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข

๓. สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องมาแประงฟันพร้อมกันนะ ช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

๔. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

๑. ครูร้องเพลง แประงฟัน ให้เด็กฟัง ๒ รอบ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง
ตื่นเช้าล้างหน้าแประงฟัน แประงทุกวันฟันจะสวยดี แประงขึ้น แประงลงเข้าซึ่ๆ วันละ๒ ที แประงฟัน แประงฟัน

๒. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง ศูนย์พัฒนาของเราอยู่ พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ๒ รอบ

ขั้นสอน

๓. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานมาแประงฟันพร้อมกันนะ

๓.๑ เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม

๓.๒ เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น

๔. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องมาแประงฟันพร้อมกันนะ ให้เด็กฟังพร้อมชี้ภาพประกอบ

๕. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กอ่านตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ

๖. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องมาแประงฟันพร้อมกันนะ โดยใช้คำถามดังนี้

๖.๑ ในนิทานเรื่อง มาแประงฟันพร้อมกันนะ หลังจากเด็กๆทานข้าวแล้วเด็กๆควรจะทำ

อย่างไร

ขั้นสรุป

๗. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่อง มาแประงฟันพร้อมกันนะ

๕. สื่อการเรียนรู้

๑. เพลงศูนย์พัฒนาของเราอยู่
๒. นิทานเรื่อง มาแประงฟันพร้อมกันนะ

๖. การประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน